

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΣ

Ευημερούμενον υπό του Ύπουργείου της Παιδείας δε τό κατ' ἑσθέρην παιδικῶν περιοδικῶν σύγκραμα, ἀλλήθις κερμαχὸν εἰς τὴν χάριν ἡμῶν ἀνηλικίας, καὶ ἐκὰς τοῦ Οὐαυρμανικοῦ Παιδαγωγικοῦ Κωνσταντινουπόλεως δε ἀνάγκησιν ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἘΤΟΣ
Ἑσπαιρικοῦ δραχ. 5. — Ἑξωεσπαιρικοῦ φρ. χρ. 7
Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἴνε προκληρωταίαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΙΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι, λεπ. 15. — Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0, 15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὀδὸς Αἰῶλου, 119, ἑναντι Χρυσοσπηλαιωτικῆς

Περίοδος Β'. — Τόμ. 2ος.

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 24 Ἰουλίου 1885

Ἔτος 17ον. — Ἀριθ. 25

ΕΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ.

ἹΣΤΟΡΗΜΑ ΕΚΤ. Μ Α Δ Ο
ΒΡΑΒΕΥΘΕΝ ΥΠΟ ΤΗΣ ΓΑΛΛ. ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ
[Συνέχεια: Ἰδε σελ. 185]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΒ'.

Διὰν ἀπρησολημένη ὑπὸ τῶν διαφόρων
πρῶτων ἐργασιῶν, αἵτινες καταλαμβάνον
τάς αὐτῆς τὰς ἑσπέρας, διήλθεν ὀλο-
κληρον ἑβδομάδα χωρὶς νὰ ὑπάγῃ νὰ
βῇ τὴν Τριανταφυλλίαν. Ἐπειδὴ δὲ
παρά τινος συναργατίδος τῶν ἐργαζομέ-
νων εἰς τὰς καλαμιστρίας κατοικοῦσης
καρὰ τῆ κυρῆ Φραγκίσκα, ἐμάνθανε περὶ
αὐτῆς, προσέτι δὲ ἐπειδὴ ἐροβεῖτο τὴν
προδοχὴν τῆς τρομερᾶς θείας Ζηνοβίας
ἐπιμε τὰς ἡμέρας νὰ προστεθῶσιν εἰς
ταῖς ἡμέρας. Ἀλλὰ τέλος ἑσπέραν τινα
ἀπεράσισε νὰ μὴ ἐπ' ἀνέλθῃ πάραυτα εἰς
τὴν νῆσόν της, ἐνθα ἄλλως τε δὲν εἶχε
χρεῖαν νὰ παρασκευάσῃ τὸ δεῖπνόν της
ὅτι ἀπετελεῖτο ἐξ ἰχθύος ψυχροῦ συλ-
ληθέντος καὶ μαγειρευθέντος τὴν πρω-
τερίαν.

Ἀκριβῶς ἡ Τριανταφυλλία ἦτο μόνη
ἐν τῇ αὐτῇ καθημένη ὑπὸ μηλείαν. Ἰ-
δοῦσα δὲ τὴν Πετρίναν ἦλθεν εἰς τὴν
ἐγγλιδωτὴν θύρην μετ' ἤθους κατὰ τὸ
ἥμισυ δυσηρεστημένου καὶ κατὰ τὸ ἥμισυ
εὐηρεστημένου.

«Ἐθάρρεφέ πως ἤθελες νὰ μὴν ἐλ-
θῆς πιά.»

— Ἐἶχα ἐργασίας.
— Καὶ σὰν τί ;»

Ἡ Πετρίνα δὲν ἠδύνατο νὰ μὴ ἀπο-
κριθῇ εἰδείξῃ τὰς σπαρτίδας της καὶ
ἐπειτα τῇ ἐδιηγῆθη πῶς εἶχε κατασκευ-
ασῇ τὸ ὑποκάμισόν της.

«Καὶ δὲν ἔμπορούσης νὰ δανεισθῆς
ψαλίδι ἀπ' αὐτοῦς που κάθεσαι μαζὶ
τούς; εἶπεν ἡ Τριανταφυλλία.»

— Δὲν ὑπάρχουν ἀνθρώποι που νὰ
ἐμποροῦν νὰ μου δανείσουν ψαλίδι ἐκεῖ
που κατοικῶ.

— Ὅλος ὁ κόσμος ἔχει ψαλίδι.»

— Ἡ Πετρίνα ἠρώτησεν ἑαυτὴν ἐὰν
ἄφαιεν νὰ ἐξακολούθησεν ἀποκρύπτουσα
τὰ τῆς ἐγκαταστάσεώς της· ἀλλὰ δια-
κουμένη ὅτι δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ το

«Τί ὀμορφά που εἶνε καὶ τί καλά.» (Σελ. 194, σελ. 5.)

πράξῃ ἄλλως ἢ δι' ἀποσιωπήσεων αἰτι-
νες ἤθελον δυσηρεστήσῃ τὴν Τριαντα-
φυλλίαν, ἀπεφάσισε νὰ βουλῆσῃ·

«Ψυχὴ δὲν κατοικεῖ εἰς τὴν κατοικίαν
μου, εἶπε μειδιῶσα.

— Δὲν εἶνε δυνατόν.

— Καὶ ὅμως εἶνε ἀληθινὸν καὶ νὰ
σοῦ εἰπῶ διατί, ἐπειδὴ δὲν εἰμπόρεσα
νὰ εὕρω μίαν κατασάβλαν νὰ βράζω τὴν
σοῦπαν καὶ κουτάλι νὰ τὴν τρώω, ἡ-
ναγκάσθην νὰ τα κατασκευάσω καὶ σὲ
βεβαιῶ ὅτι τὸ κουτάλι μ' ἔδυσκόλευσε
περισσότερον καὶ ἀπὸ τῆς σπαρτίδας.

— Χωρατεύεις ;

— «Ὅχι δά, σὲ βεβαιῶ.»

Καὶ οὐδὲν ἀποκρύπτουσα, ἐδιηγῆθη
τὴν ἐγκατάστασιν της ἐν τῇ καλύβῃ ὡς
καὶ τὰς ἐργασίας της πρὸς κατασκευὴν
τῶν σκευῶν της, τὰ κυνήγια τῶν φῶν,
τὰς ἀλιείας ἐν τῇ ἐντομῇ, τὰς μαγει-
ρείας της ἐν τῷ δάσει.

Κατὰ πᾶσαν στιγμὴν ἡ Τριανταφυλλία
ἀνεφάνει ὑπὸ χαρῆς ὡς ἐὰν ἤκουεν ἱστο-
ρίαν ἀλλόκοτον.

«Τί καλά που θὰ διασκεδάξῃς, ἀνε-

φώνησεν ὅτε ἡ Πετρίνα ἐξήγησε πῶς
κατασκεύασε τὸ πρῶτον αὐτῆς διὰ τῆς
ὀξαλίδος ῥόφημα.

— Ὅταν ἐπιτύχῃ ναι, ἀλλὰ ὅταν
δὲν πηγαίνει ἐμπρός! Τρεῖς ἡμέρας μ'
ἐβασάνισε τὸ κουτάλι μου, δὲν εἰμπο-
ροῦσα γὰ καταφέρω νὰ σκάψω τὸ ξύλον·
ἐγάλασα δύο κομμάτια τενεκὲ καὶ μου
ἔμεινε ἓνα μόνον· φαντάσου πόσες φορὲς
ἐκτόπησα μετὴν πέτρα τὰ δάκτυλά
μου.

— Συλλογιζομαι τῇ σοῦπᾷ σου.

— Ἀλήθεια ἦτον καλή. . .

— Σὲ πιστεύω.

— Δι' ἐμέ που δὲν τρώω ποτέ, καὶ
δὲν τρώω μάλιστα καὶ τίποτε ζεστόν.
— Ἐγὼ τρώω κάθε ἡμέρα, ἀλλὰ
δὲν εἶνε τὸ ἴδιο πρᾶγμα. Παράξενον νὰ
ἔχῃ ξινήθρα ἔς τὰ λιβάδια καὶ καρῶτα
καὶ σκούλι!

— Ἐχει καὶ κάρδαμον, κρασουλίδα,
μυρώνια, δαυκιά, γογγύλια, λαφάνες,
κοκκίνογούλια καὶ διάφορα ἄλλα φαγῶ-
σιμα λαχανικά.

— Πρέπει νὰ τα ξέρῃ κανεὶς.

— 'Ο πατέρας μου μ' είχε μάθη να τα γνωρίζω.
 'Η Τριανταφυλλιά εισώπησεν ἐπ' ὀλίγον σύνουος, τέλος αποφασίσασα εἶπε: «Θέλεις νάρθω νὰ σε ἰδῶ;
 — Μετὰ χαρᾶς, ἂν θὰ μοῦ ὑποσχέθῃς ὅτι κενενὸς δὲν θὰ εἰπῆς ποῦ κατοικῶ.
 — Σοῦ το ὑπόσχομαι.
 — Τότε πότε θέλεις νὰ ἔλθῃς;
 — Τὴν Κυριακὴν θὰ πάγω σὲ μιὰ θειά μου ἔς τὸ Σαϊμπιπὼ καὶ ἔς τὸ γυρισμὸ μου τὸ ἀπόγευμα ἴσως νὰ σταματήσω.»
 Καὶ ἡ Πετρίνα ἐδίστασεν ἐπ' ὀλίγον ἔπειτα δὲ μετὰ τρόπου ἔρασμοῦ εἶπε: «Δὲν κάμνεις καλλίτερα; νὰ φάμε μαζί;»
 Ὡς γυνισία χωρική ἡ Τριανταφυλλιά περιωρίσθη εἰς ἀποκρίσεις φιλοφρονητικᾶς, οὔτε ναὶ λέγουσα, οὔτε ὀχι· ἀλλ' εὐκόλον ἦτο νὰ ἴδῃ τις ὅτι εἶχεν ἐπιθυμίαν ζωηροτάτην νὰ δεχθῆ τὴν πρόσκλησιν.
 'Η Πετρίνα ἐπέμεινε λέγουσα: «Σὲ βεβαίω ὅτι θὰ μ' εὐχαριστήσῃς πολὺ, διότι ἔχω μεγάλην μοναξιάν.
 — Ἐχῆς δίκαιο.
 — Δοικόν, σύμφωνοι. Ἀλλὰ νὰ φέρῃς καὶ τὸ κουτάλι σου, διότι οὔτε καιρὸν ἔχω οὔτε τενεκὲ διὰ νὰ κατασκευάσω καὶ ἄλλο.
 — Θὰ φέρω καὶ τὸ φωμί μου, δὲν εἶν' ἔτσι;
 — Ἀκούς ἐκεῖ: Θὰ σε περιμένω ἔς τὸ ἀνοικτὸν μέρος τοῦ λόγγου· θὰ μ' εὐρῆς νὰ καταγίνωμαι ἔς τὸ μαγειρεῖό μου.»
 'Η Πετρίνα ἦτο εὐλαβική, λέγουσα ὅτι θὰ χαρῆ ὑποδεχομένη τὴν Τριανταφυλλιάν, καὶ ἐκ τῶν προτέρων ἠσθάνθη τὴν χαρὰν ταύτην· προσκεκλημένην νὰ περιποιηθῆ, γεῦμα νὰ παρασκευάσῃ, τὰ τρόφιμα νὰ εὐρῇ, πῶσα καὶ ποῖα φροντίς! Τὸ δὲ σπουδαῖον τοῦ πράγματος συνεχίσει καὶ αὐτὴν· διότι τίς θὰ τῆ ἔλεγε πρό τινων ἡμερῶν ὅτι θὰ ἠδύνατο νὰ παραθέσῃ γεῦμα εἰς φίλην τῆς;
 Δύσκολον δὲ πρᾶγμα ἦτο τὸ κυνήγιον καὶ ἡ ἀλιεία, διότι εἴαν μὴ ἐλάμβανεν φᾶ ἐκ τῶν φωλεῶν καὶ μὴ ἠλιεύεν ἰχθύς, τὸ γεῦμα ἤθελε καταστήσῃ εἰς βόσθημα δι' ὀφθαλμοῦ, ὅπερ θ' ἀκῆταιν ἀληθῶς λιάν λιτόν. Ἀπὸ τῆς Παρασκευῆς μετεχειρίσθη τὴν ἐσπέραν τῆς διατρέχουσα τὰς παρακειμένας ἐντομὰς ἐνθα ἠδύνησε νὰ ἀνακαλύψῃ φωλεῶν αἰθυσίας· καὶ ναὶ μὲν τὰ φᾶ τῶν αἰθυσίων εἶνε μικρότερα τῶν τῆς ἀγριοθήσης, ἀλλ' ἡ Πετρίνα δὲν ἐδικαιοῦτο νὰ φαίνεται λιάν δύσκολος. Ἀλλως τε ἡ ἀλιεία τῆς ἀπέδη καλλίτερα, διότι ἐπιτηδείως συνέλαβε διὰ τῆς ὀσμᾶς, ἐχούσης δέλεαρ σκώληκα ἐρυθρόν, λαμπρὰν πέρην, μέλλουσαν νὰ ἐκαρξέσῃ εἰς τὴν 5-

ρεξίν τῆς καὶ εἰς τὴν τῆς Τριανταφυλλιάς. Ἀλλ' ἠθέλησεν ὅμως νὰ ἔχῃ περιπλέον καὶ ἐπιδορπία τῆ ἐχορήγησε δὲ αὐτὰ φραγκοσταφυλὴ ἀγρία φουρμένη ὑπὸ πικνὰδα ἰτέας· ἴσως τὰ φραγκοσταφυλά δὲν ἦσαν τελείως ὄριμα, ἀλλὰ μία τῶν ἰδιοτήτων τοῦ καρποῦ τούτου εἶνε ὅτι δύναται νὰ φαγῶθῃ καὶ ἄσπρος.
 Ὅτε τὴν μεταμεσημβρίαν τῆς Κυριακῆς ἡ Τριανταφυλλιά ἦλθεν εἰς τὸ ἀνοικτὸν μέρος τῆς λόγμης, εὐρε τὴν Πετρίναν καθήμενην πρὸ τῆς πυρᾶς τῆς ἐφ' ἧς ἔβραζε τὸ βόσθημα.
 «Σ' ἐπερίμενα διὰ νὰ ρίψωμεν τὸ αὐγὸν εἰς τὴν σούταν, εἶπεν ἡ Πετρίνα, θὰ τὴν ἀνακατώσῃς μὲ τὸ καλὸ σου τὸ χερᾶκι καὶ ἐγὼ θὰ χύσω σιγὰ σιγὰ τὸν ζωμόν· τὸ φωμί τὸ ἔχω κομμένον.
 'Η Τριανταφυλλιά καὶ τοι ἦτο ἐστολισμένη χάριν τοῦ γεύματος τούτου, δὲν ἐροθήθη ὅμως νὰ ἐπιδοθῆ εἰς τὴν ἐργασίαν ταύτην ἧτις ἦτο παιγνίδιον καὶ ἐκ τῶν διασκεδαστικωτάτων εἰς αὐτήν.
 Μετ' οὐ πολὺ τὸ βόσθημα ἠτοιμάσθη καὶ μόνον ὑπελείπετο ἡ μεταφορὰ αὐτοῦ εἰς τὴν νῆσον, ὅπερ καὶ ἐπραξεν ἡ Πετρίνα. Πρὸς ὑποδοχὴν δὲ τῆς φίλης τῆς, ἧτις εἶχεν ἐτι τὴν χεῖρά τῆς κρεμαμένην ἐπὶ τοῦ στήθους, εἶχε ρίψῃ τὴν σαπίδα τὴν χρησιμεύουσαν ὡς γέφυραν.
 «Ἐγὼ, εἶπε, μπαίνω καὶ βγαίνω μὲ τὸν κοντόν, ἀλλὰ διὰ σὲ δὲν θὰ ἦτον εὐκόλον ἐνεκα τοῦ χερσιού σου.»
 Ὅτε ἠνοιξεν ἡ θύρα τῆς καλύθης, ἡ Τριανταφυλλιά, ἰδούσα κατὰ τὰς τέσσαρας γωνίας δέματα ποικίλων ἀνθέων τὸ μὲν τύφης, τὸ δὲ βουτόμων ῥοδοχρόων, τὸ δὲ ἰριθῶν κιτρίνων, τὸ δὲ ἀκονίτου μετὰ κωδωνίσκων κυανῶν, καὶ κατὰ γῆς ἐστρωμένην τὴν τράπεζαν, ἐξεφώνησεν ἐκ θαυμασμοῦ, τοῦτο δὲ ἀντήμειψε τὴν Πετρίναν διὰ τοῦς μόχθους τῆς.
 «Τί ὄμορφα!»
 Ἐπὶ κλίνης ἐκ πτερίδος χλωρᾶς δύο μεγάλα φύλλα λαπάθου ἐπέχον τόπον πινακίων κείμενα ἀπέναντι ἀλλήλων, καὶ ἐπὶ φύλλου σφονδουλίου, πολὺ μέλλονος, ὡς ἀρμύζει εἰς λοκάδα, ἔκειτο ἡ πέρην περιστεροειδὴς ὑπὸ καρδάμων· ἄλλο φύλλον, ἀλλὰ μικρότερον ἐχρησίμευσεν ὡς ἀλατοδοχεῖον ὡς καὶ ἄλλο ἀνεκλήρου τὴν ὀπωροθήκην διὰ τὰ φραγκοσταφυλά. Μεταξὺ ἐκάστου πινακίου ἦτο ἐμπικηγμένον ἄθος νυμφαίας ὅπερ ἐπὶ τῆς θροσερᾶς ἐκείνης χλόης ἠπλωνε τὴν λάμπιν αὐτοῦ τὴν ἐκθαμβούσαν.
 — Ὅριστε καθίστε,» εἶπεν ἡ Πετρίνα τείνουσα τὴν χεῖρα πρὸς αὐτήν.
 Καὶ ἂφ' οὐ ἐκάθισαν ἀπέναντι ἀλλήλων τὸ γεῦμα ἤρχισε.
 «Πόσο θὰ μετανοούσα ἂν δὲν ἐρχόμανε, εἶπεν ἡ Τριανταφυλλιά ἔχουσα τὸ στόμα κληρῆς, τί ὄμορφα ποῦ εἶνε καὶ τί καλά.
 — Καὶ διατὶ τόγα δὲν θὰ ἤρχεσο;

— Γιατὶ ἠθέλουν νὰ με σταίλουν ἔς τὸ Πικνινὸν ποῦ εἶν' ἄρρωστος ὁ κύριος Κλέφτιν.
 — Καὶ τί ἔχει ὁ κύριος Κλέφτιν;
 — Τυροειδῆ πυρετὸν εἶνε πολὺ ἄρρωστος, καὶ ἀπὸ κεῖ φαίνεται ποῦ ἀπὸ φῆς δὲν ξέρει τί λέει, καὶ δὲ γνωρίζει κανένα· καὶ γι' αὐτὸ φῆς ἴσα ἴσα ἠθέλα νάρθω νὰ σ' εὐρῶ.
 — Ἐμὲ; καὶ τί νὰ κάμω;
 — Ἄ! νὰ τι ἐσυλλογίσθηκα!
 — Ἐὰν εἰμπορῶ νὰ κάμω τίποτε διὰ τὸν κύριον Κλέφτιν, εἶμαι πρόθυμος· πρὸς ἐμὲ ἐφέρθη πολὺ καλός. Ἀλλὰ τί νὰ τοῦ κάμῃ ἓνα πτωχὸ κορίτσι; Δὲν καταλαβαίνω.
 — Δός μου ἀκόμα λίγο φᾶρι καὶ κάρδαμο καὶ ἐπειτα θὰ σοῦ δώσω νὰ καταλάβῃς. Ἐέρεις πως ὁ κύριος Κλέφτιν εἶνε ὑπάλληλος πῶς το λένε, ἐπὶ τῆς ξένης ἀλληλογραφίας, καὶ αὐτὸς μεταφράζει τὰ Ἀγγλικά καὶ τὰ Γερμανικά γράμματα. Ἐπειδὴ τὴν ἄρῃ ἔχει πιά τὸ κεφάλι του, δὲν ἔμπορεῖ νὰ μεταφράσῃ καὶ τίποτε. ἠθέλουν νὰ φέρουν ἓναν ἄλλον ὑπάλληλον ἔς τὸν τόπον· ἀλλὰ ἐπειδὴ αὐτὸς ἔμπορεῖ νὰ μείνῃ ἔς τὴ θέσιν καὶ ἂφ' οὐ γίνῃ καλά ὁ κύριος Κλέφτιν, ἂν γίνῃ καλά, ὁ κύριος Φαβρῆς καὶ ὁ κύριος Μομπλὲς εἶπαν νὰ κάνουν αὐτοὶ τὴν ἐργασία του, γιὰ νὰ ῥῆ κάλι τὴν θέσιν τοῦ ἀργότερα. Ἀλλὰ φῆς ὅμως τὸν κύριον Φαβρῆ τὸν ἐστείλειν ἔς τὴ Σκωτία καὶ ὁ κύριος Μομπλὲς ἔμεινε μπερδεμένος· γιατί τὰ Γερμανικά τα διαβάει καλά, καὶ ἔμπορεῖ νὰ μεταφράζῃ τὰ Ἀγγλικά μαζί μὲ τὸν κύριον Φαβρῆ γιατί αὐτὸς ἔμεινε πολλὰ χρόνια ἔς τὴν Ἀγγλίαν· ἀλλὰ ὅταν εἶνε ὀλομῆναχος δὲν τα καταφέρει καλά, καὶ μάλιστα ἂν εἶνε γράμματα Ἀγγλικά καὶ δὲν ἔμπορεῖ νὰ βγάλῃ καλά τὸ γράψιμο. Τάλεγα αὐτὰ ἔς τὸ τραπέζι ποῦ τοι ὑπηρετοῦσα καὶ ἔλεγε πως φοβάται νὰ μὴν τύχῃ καὶ δὲν πάρῃ τὴ θέσιν τοῦ κυρίου Κλέφτιν. Τότε μου κατέθηκε νὰ τοῦ εἰπῶ πως μιλεῖς τὰ Ἀγγλικά σὺν τῇ γλῶσσά μας...
 — Τὴν γλῶσσάν μας τὴν ὀμιλοῦσα μὲ τὸν πατέρα μου, καὶ τὰ Ἀγγλικά μὲ τὴν μητέρα μου καὶ ὅταν συνωμιλοῦσαμεν καὶ οἱ τρεῖς μαζί ὀμιλοῦσαμεν τότε ἔς τὴν μίαν γλῶσσαν καὶ τότε ἔς τὴν ἄλλην ἀδιακρίτως καὶ χωρὶς νὰ προσέχωμεν καθ' ἕνα.
 — Ἐγὼ ὅμως δὲν ἀποφάσισα ἀλλὰ τὴν ἄρῃ θάβεις νὰ τοῦ το εἰπῶ;
 — Βέβαια ἂν νομίζῃς ὅτι εἰμπορῆ νὰ τοῦ φανῆ χρήσιμο ἓνα πτωχὸ κορίτσι σὺν καὶ μένα.
 — Τί πᾶ νὰ πῆ πτωχὸ καὶ ξεφτωχὸ ὁ λόγος εἶνε νὰ ξέρουν ἂν μιλεῖ Ἀγγλικά.
 — Ὅμιλῶ, ἀλλὰ νὰ μεταφράσω γράμμα εἰμπορικὸν διαφέρει.

— Ὅτε μὲ τὸν κύριον Μομπλὲ που ξέρει ὅλας τῆς ὑπόθεσης;
 — ἴσως. Τότε ἂφ' οὐ εἶν' ἔτσι, εἶπε εἰς τὸν κύριον Μομπλὲ ὅτι εὐτυχία μου θὰ εἶνε ἂν εἰμπορῆσαι νὰ κάμω τίποτε διὰ τὸν κύριον Κλέφτιν.
 — Θὰ τοῦ το εἰπῶ.
 Ἡ πέρην, καὶ τοι ἦτο εὐμεγέθης, κατεβροχθίσθη, ὡσαύτως δὲ καὶ τὰ καρδάμα ἐξηφανίσθησαν. ἠτο δὲ ἡ ὄρα τῶν ἐπιδορπιῶν. Ἡ Πετρίνα ἠγέρθη καὶ ἀντικατέστησε τὰ φύλλα τοῦ σφονδουλίου, ἐφ' ὧν εἶχε παρατεθῆ ὁ ἰχθύς, διὰ φύλλων νυμφαίας ἐχόντων σχῆμα ποτηρίου μετὰ φλεβῶν καὶ στιλπνῶν ὡς θὰ ἦτο τὸ ὀραϊότατον τῶν ἐγκαύστων· ἐπειτα δὲ προσέφερε τὰ φραγκοσταφυλά τῆς.
 «Λάβε λοιπόν, εἶπε γελῶσα ὡς εἴαν ἴσασιν τὰς πλαγγόνας, ὀλίγους καρπούς ἀπὸ τὸν κῆπον μου.
 — Καὶ ποῦ εἶνε ὁ κῆπος σου;
 — Ἐπάνω ἔς τὸ κεφάλι μας· μιὰ φραγκοσταφυλιὰ ἐφύτρωσε ἀνάμεσα εἰς τοὺς κλάδους μιᾶς ἰτέας ἡ ὁποία εἶνε ἓνας ἀπὸ τοὺς στύλους τοῦ σπιτιού.
 — Τὸ ξέρεις ὅμως ὅτι δὲν θὰ μπόρῃς νὰ το ἔχῃς πολὺν καιρὸν ἀκόμα τὸ σπιτί σου;
 — Ἐως τὸν χειμῶνα πιστεύω.
 — Ἐως τὸν χειμῶνα; Ἄμ' τὴν ἄρῃ σου θὰ ἀρχίσῃ τὸ κυνήγι· ἔς τὸν καιρὸν, ἡ καλύβα θὰ χρειασθῆ ἔς τοὺς ἠπηνιάς.
 — Ἄ! ὀσέ μου!
 Ἡ ἡμέρα ἡ τόσον καλῶς ἀρχίσασα, τελείωσε διὰ τῆς φοβερᾶς ταύτης ἀπειλῆς, καὶ ἡ νύξ ἐκείνη ὑπῆρξε βεβαίως ἡ χειρίστη πασῶν ὅσας δεῖλθεν ἐν τῇ νύξῃ ἂφ' οὗτο κατέβη αὐτήν.
 Ποῦ ἔμελλε νὰ ὑπάγῃ;
 Καὶ πάντα τὰ σκεῦῃ τῆς τὰ μετὰ τοσούτου πόνου καὶ μόχθου συναχθέντα, τί ἠθέλε τὰ κάμῃ;
 [Ἐπειτα συνέχισα]
 ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ Ι ΦΕΡΜΠΟΣ
 ΖΕΣΤΗ!
 Τὸ θερμόμετρον δείκνυει τριάντα βαθμούς. Οἱ σκύλοι ἐκβάλλουν τὴν γλῶσσαν των καὶ ἀσθμαίνουσι. Αἱ ἀγελάδες κρηκῶνται εἰς τὸ βουστάσιον, περιμένουσαι νὰ κλίνῃ πρὸς τὴν ὄσιν ὁ ἴλος διὰ νὰ ὑπάγουν εἰς τὸ λιβάδι.
 Πολλοὶ κοιμῶνται εἰς τὰ σκευᾶ δωμάτωνων· ὅσοι δὲν εἰμποροῦν νὰ κοιμηθῶν ψιθυρίζουσι μετὰ τόνου ἀπελπίας.
 — Τί ζῆστη!
 Ἄνθρωποι καὶ ζῶα κνίγονται ἐκ τοῦ κῶπῶνος, ὁ δὲ Πάτροκλος στενοχωρεῖται φοβερά.
 Καὶ μὲ τὸ δίκαιόν του· εἶνε διακοπαί, καὶ τὰς διακοπὰς δὲν θέλει βέβαια

καταίει διὰ νὰ κάθεται συμμαζευμένος εἰς μίαν ἄκραν καὶ νὰ σκουκίλῃ τὸν ἰδρωτὰ του. Τὴν ἡμέραν δὲν εἰμπορεῖ νὰ κοιμηθῆ ὁ Πάτροκλος, στενοχωρεῖται καὶ ὀχι τόσον ἀπὸ τὴν ζέσθη ὅσον διότι εἶνε μόνος.
 Τί πρέπει νὰ κάμῃ;
 — Νὰ πᾶς ἔξω! τῷ ἄπαντᾷ ἀπὸ μέσα τοῦ μίαν φωνῆ.
 Τί ὄρατα ποῦ θὰ εἶνε τὴν ὄραν ἐκείνην εἰς τὸ δάσος, πλησίον τῆς λίμνης· θὰ πάρῃ ἐν βιβλίον καὶ τὸ δειλινὸν μέσα εἰς ἓν καλάθκι, θὰ καθίσῃ εἰς τὴν σκιάν κάτω ἀπὸ τὰ δένδρα καὶ θὰ εἶνε πολὺ ὄρατα, ἂν τὰ κουνούκια δὲν εἶνε πολὺ κακὰ.
 Τὸ δάσος δὲν εἶνε μακρὰν, δέκα λεπτὰ μόνον μακρὰν τῆς οἰκίας· εἶνε ἀληθῆς ὅτι κατ' αὐτὰ τὰ δέκα λεπτὰ θὰ ἔχῃ τὸν ἥλιον ῥοδαρόν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του, ἀλλ' ὁ Πάτροκλος δὲν ἀνησυχᾷ. Ἐν τούτοις λέγει μὲ τὸν νοῦν τοῦ μέτρου τοῦ βαθμοῦ θ' ἀνέβαινε τὸ θερμόμετρον ἂν το προσήλωνεν εἰς τὸν πῆλον του.
 Πηγαίνει λοιπόν διέρχεται διὰ πυκνῆς δεινροστοιχίας, καὶ φθάνει χωρὶς ἐμπόδιον καὶ χωρὶς ἠλίαν εἰς τὴν λίμνην τοῦ δάσους.
 Ὁραία εἶνε ἡ λίμνη, εἰς τινὰ μέρη φωτεινὴ εἰς ἄλλα σκοτεινὴ, αἱ νυμφαῖαι ἀπλώνουσι ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τὰ πλατῆ φύλλα των, περίξ δὲ φθόονται χέρτα παντὸς εἶδους.
 Ὁ Πάτροκλος κάθηται παρὰ τὴν δεξὴν, θέτει τὸ καλάθκιόν του ἐπὶ τοῦ χόρτου, ἀνοίγει τὸ βιβλίον του... καὶ δὲν ἀναγινώσκει. Τὰ βλέμματά του στρέφονται πρὸς τὰς νυμφαῖας· ἐπειτα παρακολουθεῖ μὲ πολὺ ἐνδιαφέρον ἐν εὐμορφώτατον νεύροκτερον ἐντομῶν, τὸ ὄνομαζόμενον Δεσποινίς καὶ εἰς τὸ πνεῦμά του ἔρχονται παντὸς εἶδους σκέψεις ἀνόητοι.
 Ἡ Δεσποινίς ἐκείνη ἐφαίνετο ὅτι διεσκέδαζε πολὺ!... Πόσον εὐτυχῆς εἶνε ὅτι περᾶ ὅπου θέλει καὶ ὅτι εἶνε τόσον ἐλαφρὰ ὥστε κάθηται ἐπὶ τῶν ἀνθέων τῆς νυμφαίας χωρὶς νὰ βυθισθῆ εἰς τὸ νερόν.
 — Ἄν εἰμποροῦσα νὰ γίνω καὶ ἐγὼ σὺν αὐτῇ, ἔλεγε ὁ Πάτροκλος, ὅς εἶνε καὶ γιὰ μιὰ στιγμὴ μονάχα, διὰ νὰ ἰδῶ τί γίνεταί εἰς τὴν λίμνην, θὰ ἰδῶ καὶ τὰ ψάρια ποῦ κολυμβοῦν ἐδῶ μέσα· τί αὐτοχρησμένα ὄντα;... Τὸ καλοκαίρι ὄλοι θέλουσι νὰ εἶνε ψάρια, νὰ ζοῦν μέσα εἰς τὴν θροσιᾶ. Δὲν θὰ ὑπέρερα πλέον ἀπὸ τὴν ζέσθη.
 Ὁ Πάτροκλος ἐξακολουθεῖ νὰ σκέπτεται, ἀλλ' αἱ ἰδέαι του δὲν ἔχουν πολλὴν συνέχειαν· ἐξακολουθεῖ.
 — Εἰς τὸν παράδεισον θὰ ὑπάρχουν βέβαια τέτοια λιμναῖα, καὶ τέτοια πράσινα γωνία ἂν εἶδῶ. Πόσον θὰ ἠθέλα νὰ ἦμιον Ἀδάμ ἢ Εὔα ὅς εἶνε καὶ γιὰ

μιὰ στιγμὴ... γιὰ νὰ ἰδῶ... Εἰς τὸν παράδεισον δὲν ἦσαν κακὰ ζῶα (ἐκτὸς μόνον ἀπὸ τὸ φεῖδι) ὅλα ἦσαν ἡμέρα, χωρὶς ἄλλο, σὺν τὰ ἀρνία μου, ποῦ ἔρχονται νὰ φάγουν ἀπὸ τὸ χεῖρι μου καὶ βελάζουσι ἀπὸ λύπην ὅταν φεύγω μακριὰ των...
 Τὰ ἀρνία μου ἔρχονται κατόπιν μου, πηγαίνουσι ὅπου ὑπάγω. Καὶ ὁ Ἀδάμ θὰ εἶχε τὰ ἀγαπημένα του ζῶα· ἀλλ' οἱ ἐλέφαντες δὲν ἐπήγαιναν κατόπιν του, καὶ ὁ ρινόκερος ποῦ νὰ χωρέσῃ ἐδῶ ἔς τὸν μικρὸν παράδεισον μου· τῆς γῆς μόνον μικρὰ χαριτωμένα ζῶα ὑπάρχουν, ἐλάφια καὶ ζαρκαδία καὶ λαγοὶ καὶ ἔρχονται καὶ πίνουσι δὲν με βλέπουν εἰς τὴν γωνίαν μου... Εἶνε πολὺ εὐμορφα ἐδῶ· καὶ εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένος ποῦ ἦθα. Εἶνε ἀνοικτὰ ἐδῶ, δὲν εἶνε ὡσάν εἰς τὸ σπιτί μας μὲ τὰ κλεισμένα παράθυρα.
 — Ἀπὸ τὴν πράσινον γωνία μου βλέπω ὅλα τὰ χαριτωμένα ἐντομὰ ποῦ χορεύουσι πάνω ἀπὸ τὴν λίμνην... ἀκούω καὶ τὰ φύλλα νὰ συνομιλοῦν σιγὰ σιγὰ... μόλις κινουῦνται... ὅσον καὶ ἂν τευτόσω τ' αὐτὰ μου δὲν εἰμπορῶ νὰ καταλάβω τί λέγουσι.
 Οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ Πατρόκλου κλείουσι, βάζει ὅλα τὰ δυνατὰ του νὰ τοὺς κρατήσῃ ἀνοικτούς, ἀλλὰ ἀνεφελῆς.
 — Ἄν ἦμιον εὐμορφοῦν ἐντομῶν, ψιθυρίζει, θὰ ἐπήγαινα ὑψηλά... ἀνάμεσα ἔς τὰ φύλλα... θὰ πῆγαίνα μακρὰν... Νοιώθω τὸν ἑαυτόν μου τόσον ἐλαφρὸν... νοιώθω... νοιώθω... Καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ Πατρόκλου κλείουσι καὶ ἀποκοιμᾶται γλυκὰ γλυκὰ.
 ΣΟΦΙΑ ΔΗΜΟΥ
 ΠΙΘΗΚΟΣ ΚΑΙ ΜΑΤΟΥΓΑΛΙΑ
 Εἰς πθήκος γηραλέος ἠσθάνετο ὅτι ἐξησθένουσι οἱ ὀφθαλμοὶ του· ἀλλ' εἶχεν ἀκούσῃ ἀπὸ ἓνα ἄνθρωπον ὅτι διὰ τὸ πάθημα αὐτὸ ὑπάρχει μέσον θεραπείας: τὰ ματογυάλια. Ὁ πθήκος προμηθεύεται ἕξ ζεύγη. Ἀλλὰ δὲν εἰσέφερε τί νὰ τὰ κάμῃ· δοκιμάζει πολλάκις· ἀλλοτε εἰς τὸν λαϊμόν του, ἢ εἰς τὴν οὐρανὸν του, ἢ ἐπὶ τῶν χειλέων του. Ἀλλὰ δὲν κατορθώνει τίποτε, ἐπὶ τῆς τοῦ καταλαβάνει ἀνομιλοῦσῃ.
 — Τί ἀνθήτος ποῦ εἶμαι, φωνάζει, νὰ πιστεύω τὰ ψεῦματα τῶν ἀνθρώπων; μ' ἐγέλασαν· κρῖμα καὶ τὰ λεπτὰ ποῦ ἔδωκα διὰ τόσα ματογυάλια.
 Καὶ μὲ πείσμα τὰ βίπτει κάτω καὶ τὰ κάμνει θρύμματα.
 Πόσοι ἄνθρωποι, μὴ γνωρίζοντες τὴν ἀξίαν μερικῶν πραγμάτων, τὰ μεταχειρίζονται δι' ἐκεῖ ὅπου δὲν πρέπει καὶ ἐπειτὰ τα συντρίβουσι!
 [Κατὰ τὸν διάσημον ῥῶσον μυθογράφον ΚΡΙΛΛΟΦ]

ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ

Τρά ρι ρά ! τρά ρι ρά !
Καλοκαίρι και χαρά !
ἐμβάτε τώρα δλοι
'ς τ' ὄρατο περιδῶλι:
Κι' ἀπλώσετε τὸ χέρι
Καλὸ 'ς τὸ καλοκαίρι !

Τρά ρι ρά ! τρά ρι ρά !
Καλοκαίρι και χαρά !
Πετοῦν τὰ πεταλούδια,
κι' ἀνοῦνε τὰ λουλούδια
κι' ὁ κοῦκος βεβαίονει,
πῶς ἐλύωσε τὸ χιόνι !

Τρά ρι ρά ! τρά ρι ρά !
Καλοκαίρι και χαρά !
Δὲν ἔχει κρύα ἀγέρια
και παγωμένα χέρια
και λάσπες ὡς 'ς τὸ γόνα -
'Αντίο, κύρ χειμῶνα !

Γ. Μ. ΒΙΖΥΝΟΣ
[Ἐξ ἀνεκδότου συλλογῆς]

Η ΑΝΘΩΠΩΛΙΣ ΤΗΣ ΒΕΡΟΝΗΣ

ΙΤΑΛΙΚΟΝ ΔΙΗΓΗΜΑ

— Τριαντάφυλλα ! Τριαντάφυλλα !
ὠρατα τριαντάφυλλα ! ἔχω ἀπὸ κάθε χρώ-
μα ἄσπρα, τριανταφυλλιά, κόκκινα. Ὡ-
ρατα τριαντάφυλλα !

Μελωδικὴ και διαυγῆς φωνὴ ἐπανε-
λάμβανε τὰς λέξεις ταύτας ὑπὸ τὰς στοᾶς
τῆς Πλάτσα Ματζόρε (Μεγά-
λης Πλατείας) τῆς Βερόνης, ὅπου ἡ
μικρὰ ἀνθῶπις εἶχε τὸ ξύλινον παρά-
πηγμα τὸ χρησιμεῖον ὡς ἀνθοπωλεῖον.

Εἷς κύριος μὲ κόμην στακτερὴν, κομ-
φὰ ἐνδεδυμένος, διήρχετο πλησίον τοῦ
παραπήγματος.

— Τριαντάφυλλα ! ἀγοράσετε τριαν-
τάφυλλα !

— Μπα ! δὲν εἶνε πλέον ἡ Ζανέτα,
εἶπεν ὁ ἠλικιωμένος κύριος, παρατηρή-
σας τὴν ἀνθοπώλιδα, ἥτις ἦτο κόρη δε-
κατεσσάρων ἢ δεκαπέντε ἐτῶν.

— Ἡ καμμένη ἡ Ζανέτα ἀπέθανε,
εἶνε δύο μῆνες τώρα, ἀπήνησε τὸ κο-
ράσιον.

— Ἡμῖν ἕνας ἀπὸ τοὺς καλλιτέρους
πελάτας τῆς, εἶπεν ὁ κόμης Ροδόλφος
(τοιουτοτρόπως ὠνομάζετο ὁ εὐγενὴς κύ-
ριος) ἀλλὰ λείπω ἀπὸ τὴν Βερόναν πολ-
λά ἐτη... μὴν εἶσαι κόρη τῆς ; . . .

— Ὡ, ὄχι ! εἶμαι κόρη τῆς, ἀλλὰ θετὴ,
ἀλλὰ τὴν ἀγαποῦσα ὡς νὰ ἦτο ἀληθινὴ
μητέρα μου. Ἐγὼ εἶμαι κόρη ἑνὸς
πρίγκιπος, εἶπεν ἀεὶ ἡ νεάνις.

— Κόρη ἑνὸς πρίγκιπος !
— Ναί, μὲν το ἔλεγε κάθε τόσο ἡ
γραῖτα Ζανέτα.

— Μπα ; και ποίου πρίγκιπος ;

— Δὲν εἰξεύρω.

— Και πῶς τὸ ἔλεγεν αὐτὸ ἡ Ζανέτα.

— Ἐξ αἰτίας τοῦ μεταλλίου που εἶχα
εἰς τὸ λαιμὸ ὅταν μ' εὐρῆκε εἰς τὴν θύ-
ρα τῆς ἐκκλησίας τῆς Ἁγίας Βαρβάρας.

Και ἡ κόρη ἐξέβαλεν ἐκ τοῦ στή-
θους τῆς ταινίαν δεδεμένην εἰς τὸν τρά-
χηλον τῆς ἀπὸ τὴν ὅποσαν ἐκρέματο τὸ
ἥμισυ ἑνὸς χρυσοῦ νόμισματος . . .

— Και τὸ εἶχες εἰς τὸν λαιμὸν σου
αὐτὸ τὸ μετάλλιον, ὅταν ἡ Ζανέτα σ' εὐ-
ρῆκε και σε νιοθέτησε ;

— Ναί,
Ὁ κόμης Ροδόλφος ἔλαβε τὸ με-
τάλιον και τὸ ἐξήτασε.

— Εἶνε δουκάτον, κομμένον εἰς δύο, εἶ-
πε. Αὐτοῖς πού το ἐπέρασεν εἰς τὸν λαιμὸν
σου θὰ ἐκράτησαν βέβαια τὸ ἄλλο μισό.

— Δὲν εἰξεύρω ἄλλα ἡ Ζανέτα ἔλε-
γε πάντα πῶς αὐτὸ σημαίνει ὅτι εἶμαι
κόρη ἑνὸς πρίγκιπος και ὅτι ὁ πατέρας
μου θὰ στείλῃ νὰ με ζητήσῃ μίαν ἡμέρα.

— Και ἐν τῷ μεταξὺ πωλεῖς ἀνθη ;

— Τί νὰ κάμω ;

— Σ' ἀρέσει τὸ ἐπάγγελμά σου ;

— Βῆνε τὸ ὠρσιότερο ἐπάγγελμα.

Ἄγαπῶ τόσο τὰ ἀνθη πρὸ πάντων τὰ
τριαντάφυλλα, και ἔχω τὸν λόγο μου.

— Ποῖον λόγον ;

— Ὅτι τὸ ἰδίτε.

Και ἡ κόρη, σηκώσασα τὰς πλατεῖας
χειρῖδας τοῦ φορέματός τῆς ἔδειξεν εἰς
τὸν εὐπατριδὴν μικρὸν κυνόρροδον, τὸ
ὅποσον ἦτο ἐντετυπωμένον ἐπὶ τοῦ βρα-
χιονός τῆς.

— Πολὺ παράδοξο σημεῖο, και κον-
τεύω νὰ πιστεύσω κ' ἐγὼ ὅπως ἡ
Ζανέτα . . .

— Δι' αὐτὸ μὲ λέγουν ὄλοι Ῥοδέτα
(Τριανταφυλλιά).

— Ῥοδέτα. Τί ὠραῖον ὄνομα !

— Τριαντάφυλλα ! τριαντάφυλλα !
πάρτε ὠρατα τριαντάφυλλα ! ὁροσερὰ
τριαντάφυλλα ἐπανελάβε κάλιν ἡ μι-
κρὰ ἀνθῶπις ἰδοῦσα διαβάτας τινὰς
διευθυνομένους πρὸς τὸ μέρος τῆς.

— Και πάγει καλά ἡ δουλειά ; ἠρώτη-
σεν ὁ κόμης Ροδόλφος κερδίζεις τίποτε ;

— Κατὰ τὴν περίστασιν ὅταν ὁ και-
ρὸς εἶνε καλός, ἡ δουλειά πάγει καλά,
μὰ ὅταν βρέχει . . . Πολλὰς φορές ἐ-
πλάγισσα χωρὶς νὰ βάλω φωνὴ 'ς τὸ
στόμα. Μποροῦσα νὰ πωλήσω αὐτὸ τὸ
χρυσὸ νόμισμα δὲν εἶνε δλάνκαιρο, μὰ
ἔβρω πῶς ἔχει ἀξία ἄλλα ἡ Ζανέτα
μου εἶπε τόσες φορές νὰ μὴ το βγάλω
ἀπὸ πάνω μου ! . . .

— Εἶνε δικαίον, ἀπήνησεν ὁ εὐπατρι-
δης μεσιδῶν. Πῶς θὰ ἐνοήσουν λοιπὸν
ὄσοι σε ζητήσουν ὅτι εἶσαι κόρη ἑνὸς
πρίγκιπος ; Ἀλλὰ, προσέειπε ἐκβαλὼν
ἐκ τοῦ θυλακίου του ἕν δουκάτον ὁμοίον
πρὸς ἐκεῖνο τοῦ ὅποιου τὸ ἥμισυ ἐκρέ-
μετο ἐπὶ τοῦ στήθους τῆς Ῥοδέτας, νὰ
πάρῃ αὐτὸ τὸ χρυσοῦν νόμισμα. Εἴμπο-
ρεῖς νὰ τ' ἀλλάξῃς, και θὰ σε βοηθήσῃ
εἰς τὰς κακάς ἡμέρας.

— Χρυσὸ νόμισμα ! χρυσὸ νόμισμα
δλάνκαιρο ! ἀνέκραξεν ἡ κόρη ἐν ᾧ ἡ
ἐκπληξὴς ἀνεγινώσκετο εἰς τοὺς μεγα-
λοὺς ὀφθαλμούς τῆς μὰ ὄλο τὸ ἀν-
θοπωλεῖο μου δὲν ἀξίζει οὔτε τὸ τέταρτο
ἐνὸς δουκάτου.

— Ἀδιάφορον ! και ἐπειδὴ δὲν θέλω
νὰ σου κάμω ἐλεημοσύνην, παίρνω τὴν
καλλίτερή σου ἀνθοδέσμη.

Και ὁ γέρον εὐπατριδὴς ἀπεμακρόθη
ἀφήσας τὴν Ῥοδέταν ἀφωνὸν ἐξ ἐκπλη-
ξεως και παρατηροῦσαν μετὰ θαυμασμοῦ
τὸ νόμισμα τὸ ὅποσον ἐστίλθεν εἰς τὴν
χειρὰ τῆς.

Τὴν ἱστορίαν ταύτην τὴν ὅποιαν ἡ
Ῥοδέτα διηγῆθη εἰς τὸν Ῥοδόλφον,
ἐγγώριζον ὄλοι εἰς τὴν Βερόναν, ἂν δι-
ὁ κόμης τὴν ἠγνοεῖ, ταῦτο προήλθε
διότι, ὅπως τὸ εἶπε, πολὺν καιρὸν εἴχε
μακρὰν τῆς πόλεως ἐκεῖνης. Εἶχε γίνῃ
μάλιστα πολὺς λόγος δι' αὐτὴν μεταξὺ
τῶν γραϊδιῶν τῆς συνοικίας πρὸ δεκα-
πέντε ἐτῶν, ἔτα ἡ Ζανέτα ἔφερεν εἰς
τὴν πενιχρὰν κατοικίαν τῆς τὸ δυστυχὲς
βρέφος και τὸ ἐγκατελείφθεν πρὸ τῆς
ἐκκλησίας. Κατ' ἀρχὰς ἐγέλασαν μὲ
τὰς φιλοδόξους ἐλπίδας τὰς ὁποίας ἡ
γραῖτα ἐστήριξεν εἰς τὸ ἥμισυ δουκάτον,
τὸ κρεμᾶμενον εἰς τὸν λαιμὸν τοῦ βρέ-
φους ἄλλ' ὀλίγον κατ' ὀλίγον διὰ τῆς
συχῆς ἐπαναλήψεως, ὅπως ἡ σταγὼν
τοῦ νεροῦ σκάπτει βαθμηδὸν τὴν πέτραν,
ἡ τοιαύτη ἰδέα διεδόθη εἰς πολλοὺς και
ἐνετυπώθη εἰς τὸ πνεῦμα τῶν γειτόνων,
οἵτινες ἐφρόνουν ἐν πλήρει πεποιθήσει
πλέον ὅτι ἡ Ῥοδέτα ἀνήκεν εἰς ἐπιφανῆ
οἰκογένειαν, και ὅτι ἡμέραν τινὰ θὰ ἐκα-
ναλάβῃ τὴν κοινωνικὴν θέσιν τῆς ἐν τῇ
κοινωνίᾳ και ὅτι ἡ συνοικία εἰς τὴν
ὅποσαν ἀνετράφη θὰ ὑπερηφανευθῇ και
θὰ τιμηθῇ πρὸς τὸ νὰ ὁμολογήσωμεν
ὅτι ἡ χάρις τῆς Ῥοδέτας, ἡ εὐπροση-
γορία, ἡ γλυκύτης τῆς φωνῆς τῆς, ἡ
εὐγένεια τῶν τρόπων τῆς ἐνίσχυνον τὰς
ὑποθέσεις ταύτας, δι' ὃ εἰς ὄλην τὴν
συνοικίαν ἐκαλεῖτο «πριγκιποπούλα».

Παρήλθον τρία τέσσαρα ἐτη. Ἡ Ῥο-
δέτα ἐγένεν ὠραιότατῃ νεάνις, τὸ δὲ ἀν-
θοπωλεῖον τῆς ἦτο τὸ πρῶτον τῆς Βε-
ρόνης. Αὐτὴ ἐπρομήθευε ἀνθοδέσμας και
ἀνθη εἰς τὰς ἐπισημοτέρας οἰκογενείας
διὰ τοὺς χοροὺς και τὰς ἄλλας περιστά-
σεις. Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἐπανελάβε
τὸν κόμητα Ῥοδόλφον, ὅστις ἐξῆλθε
μετ' ἐνδιαφέροντος τὰ κατ' αὐτὴν.

— Ἡ ἀμαξίτῃ που θὰ σε πάγῃ εἰς τὴν
εὐγενὴ σου οἰκογένειαν δὲν ἦλθε ἀκόμη
νὰ σε ζητήσῃ ; τῆ ἔλεγε κάποτε γελῶν.

— Ὅχι ἀκόμη, ἀλλὰ θὰ ἔλθῃ, ἀπε-
κρίνετο ἡ νεάνις μετ' ἐμπιστοσύνης.

Και πράγματι ἦλθε.

[Ἐπεται τὸ τέλος]

ΠΑΤΡΟΚΛΟΣ ΚΑΛΛΙΕΝΟΣ

ΦΟΒΕΡΑ ΣΤΙΓΜΗ

(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

Τὸν Βαγγέλη βέβαια
δὲν θὰ τον γνωρίζετε. Νὰ
σὰς τον συστήσω. Εἶνε
παιδί ἕως δέκα ἐτῶν ἔχει
καρδιὰ μάλαγμα· εἶχε
ἴμως και ἕνα ἐλάττωμα
ἕως τὴν ἡμέραν που θὰ
σὰς διηγηθῶ τί ἔπαθε.
Ἦτο δειλός· δὲν ἐκοιμάτο
μόνος του εἰς τὸ δώματιο·
ἐν ἐτύχαινε ποτε τὴν νύ-
κτα νὰ τον στείλῃ ἡ μη-
τέρα του 'ς τὸ σπῖτι τῆς
μαγιάς του, που εἶνε δέκα
βήματα μακρὰ τὸν ἐπια-
νε κρύος ἰδρώς.

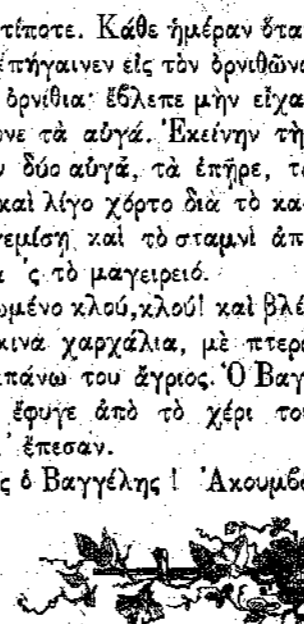
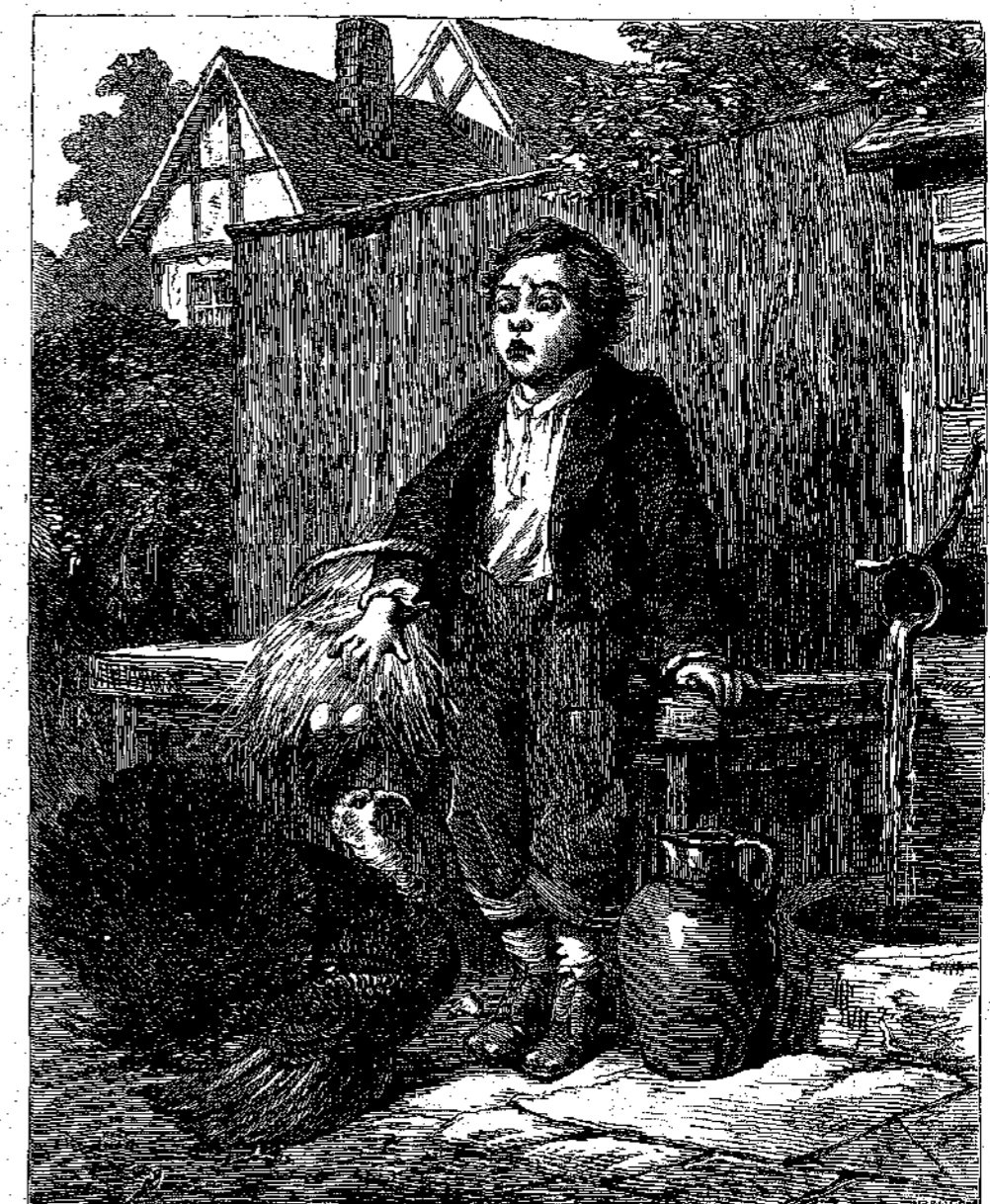
Μίαν ἡμέραν, ἐν ᾧ ὁ
Βαγγέλης ἦτο εἰς τὸ σχο-
λεῖον ἐπέρασε ἐμπρὸς ἀπὸ
τὸ σπῖτι τῶν ἑνας χωρικῶς
μ' ἕνα κοπάδι γάλους.
— Γάλους και γαλο-
πούλες ! ἐφώναζε, πάρτε,
γάλους και γαλοπούλες !

Και μ' ἕνα μακρὸ ξύλο
που εἶχε γάντζο 'ς τὴν ἄ-
κρη, ἐπιανε ἀπ' τὸ λαιμὸ
ὅποιον ἐδιάλεγαν οἱ ἀγο-
ρασταί.

Ὁ πατέρας τοῦ Βαγ-
γέλη ἠγόρασεν ἕνα γάλο
μεγάλον, διὰ νὰ τον παρα-
γεμισθῇ εἰς τὴν ἑορτὴν του.
Ὁ Βαγγέλης δὲν εἰξευρε τίποτε. Κάθε ἡμέραν ὅταν
ἐγυρνοῦσε ἀπὸ τὸ σχολεῖον ἰπῆγαιεν εἰς τὸν δρομῶνα
και ἐρριπτε τροφήν εἰς τὰ δρομῶνα ἔβλεπε μὴν εἶχαν
γεννησθῆαι κότες, και ἐπαιρνε τὰ αὐγά. Ἐκεῖνην τὴν
ἡμέραν εἰς τὴν φωλιὰ ἦσαν δύο αὐγά, τὰ ἐπῆρε, τὰ
ἔβαλε 'ς τὸ καλάθι, ἐπῆρε και λίγο χόρτο διὰ τὸ κα-
τακάκι τῶν κ' ἐπῆγε νὰ γεμισθῇ και τὸ σταμνὶ ἀπὸ
τὴ βρουσούλα που ἦτο κοντὰ 'ς τὸ μαγειρεῖο.

Ἐξάρνα ἀκούει ἕνα θυμωμένο κλοῦ, κλοῦ ! και βλέ-
πει ἕνα γάλο μὲ κατακόκκινα χαρχάλια, μὲ πτερὰ
φουσκωμένα νὰ τρέχῃ κατεπάνω του ἄγριος. Ὁ Βαγ-
γέλης τὰ ἔχασε. Τὸ καλάθι ἐφυγε ἀπὸ τὸ χέρι του
και τ' αὐγά ἐγλίστρησαν κ' ἔπεσαν.

Τί νὰ κάμῃ ὁ κακόμοιρος ὁ Βαγγέλης ! Ἀκουμβά

'ς τὸ τραπέζι γιὰ νὰ μὴ πέσῃ. Τὸ χρώμα του εἶνε
λεμόνι· τὰ μάτια του γουρλωμένα ἀπὸ τὴν τρομάρα.
Ὁ γάλος τον κυττάζει μὲ μανία· και αὐτὸς τον
κυττάζει μὲ φρίκη. Τέλος πάντων, δὲν εἰξεύρω πῶς τοῦ
ἦλθε και κάνει μιά ἐμπρός, μὲ δύναμι, δίνει μιά μὲ
τὸ καλάθι εἰς τὸ γάλο, βάζει και μιά φωνὴ δυνατὴ,
και ὁ φοβερός γάλος τὰ χρειάζεται και πάγει ὀπίσω,
και ὁ Βαγγέλης γλυτώνει ἀπὸ τὸν κίνδυνον, και νοιώ-
θει διπλὴ χαρὰ μέσα του, βχι μονάχα που ἐγλύτωσε
ἀπὸ τὸ φοβερὸ ἔχθρὸ, μὰ που ἐνίκησε κρύος και ἔ-
κανε τὸ γάλο νὰ φοβηθῇ.
Ἀπὸ τότε δὲν εἶνε πλεῖα δειλός· ἐκατάλαβε ὅτι
ἡ δειλία εἶνε γελοῖο πρᾶγμα και δὲν ὠφελεῖ και τί-
ποτε· ἐγένε εἰς ὄλα λαμπρὸ παιδί.

Ο ΑΠΟ ΒΟΣΚΟΥ ΣΟΦΟΣ

(Συνέχεια και τέλος· βλ. σελ. 187)

«Τὰ δέρματά των θά μοι ἔχρησάμενον νά ἀγοράσω χάρτας καὶ βιβλία· ἐφόνεον λοιπὸν πολλὰς ἀλώπεκας καὶ ἰκτίδας, τὸ δὲ δέρμα τῶν ἐπώλου ἐῖς τινα δερματέμπορον τῆς Λουεβίλλης· καὶ λαγοὶ πολλοὶ ἐνέπεσον εἰς τὰ δικτυὰ μου· καὶ πολλὰ πτηνὰ ἐκυνήγουν, τοιοῦτοτρόπως δὲ συνέλεξα ποσὸν σαράντα φράγκων.

» Ἐπιῆγα ἢ μᾶλλον ἐτρεξα εἰς Ναυοῦς μὲ τὸ ποσὸν τοῦτο, διὰ ν' ἀγοράσω βιβλία. Μία μεταρραγίς τῆς Φυσικῆς Ἱστορίας τοῦ Πλινίου, διάφορα συγγράμματα περιγηγητῶν καὶ θαλασσοπόρων, οἱ χαρακτῆρες τοῦ Θεοφράστου, οἱ μῦθοι τοῦ Λαφονταίνου, ἄλλα πολλὰ ἔργα καὶ πολλοὶ γεωγραφικοὶ χάρται ἐξήντησαν τὴν περιουσίαν μου καὶ τὴν πίστωσίν μου. Λέγω πίστωσιν, διότι ἐπειδὴ δὲν ἠδυνάμην νά πληρώσω τοὺς μετρητοὺς τὰ ἀνωτέρω, ὁ βιβλιοπώλης, χωρὶς νά με ἔχει ἰδῆ ποτὲ καὶ νά με γνωρίζῃ, μοῦ ἔκαμε πίστωσιν εἰκοσι καὶ τριάντα φράγκων. Ὅταν τὸν ἠρώτησα ποῦ βασιλεύονεν εἶπε, πόσῃ ἐμπιστοσύνην εἰς ἐμὲ ἀφ' οὗ δὲν με γνωρίζει.

»— Εἰς τὴν φυσιογνωμίαν σου, μοῦ εἶπε, καὶ εἰς τὴν μεγάλην φιλομυθεϊάν σου· βλέπω εἰς τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου σου ὅτι δὲν θά με γελάσης.

» Ἐγὼ τὸν εὐχαρίστησα ἐκ βάθους καρδίας καὶ τὸν διαβεβαίωσα ὅτι θά βάλω ὅλα τὰ δικυὰ μου διὰ νά δικτυώσω τὴν καλὴν ἰδέαν τὴν ὁποίαν ἔχει περὶ ἐμοῦ.

» Καμπτόμενος ὑπὸ τὸ βάρος τοῦ ἐπισημονικοῦ μου φορτίου ἔκαμν πέντε λευγῶν δρόμον πεζός. Εἰμπορεῖτε νά φαντασθῆτε πόσον ἐκούρασθην. Ἐκτοτε τὸ κελλίον μου μεταβλήθη εἰς σπουδαστήριον· οἱ τοῖχοί του ἐκαλύφθησαν μὲ χάρτας, ἐπειδὴ δὲ τὸ δωμάτιον ἦτο πολὺ μικρὸν ἐκρέμασα τὸ ἐπιπεδοσφαιρὸν ὑπεράνω τῆς κλίνης μου, ὥστε δὲν εἰμποροῦσα νά ἐξυπνήσω χωρὶς νά ρίψω τὸ βλέμμα μου ἐπ' αὐτοῦ καὶ ἐπὶ τοῦ πλήθους τῶν σημειωμένων ἀστρων του, τῶν ὁποίων τὸ φῶς ἦτο μόνον διὰ τὸ πνεῦμα καὶ ὄχι διὰ τοὺς ὀφθαλμούς. »

Ἡμέραν τινα ὁ Βαλεντίνος εὔρε χρυσὴν σφραγίδα φέρουσα ἐπ' αὐτῆς εἰκόσημον. Ἀνεκοίνωσε τὸ πρᾶγμα εἰς τὸν ἱερέα, ὅστις ἀνέφερε τὸ πρᾶγμα εἰς τὴν ἐκκλησίαν· μετ' ὀλίγον παρουσιάσθη ἀγγλος τις λέγων ὅτι ἡ εὐρεθεῖσα σφραγίς ἦτο ἰδική του.

— Ἄν εἶνε ἰδική σας, εἶπεν ὁ βοσκός, σὰς παρακαλῶ νά μου περιγράψετε ποῖα εἶνε τὰ ἐμβλήματα, τὰ ὁποῖα εἶνε γλυμμένα ἐπάνω της.

— Ἀστεία θέλει νά κάμης, τῷ εἶπεν ὁ ἀγγλος· δὲν μαθαίνουν εἰς τὰ βουνὰ τὴν τέχνην πῶς νά γνωρίζουν τὰ

ἐμβλήματα· τί ἤξεύρεις σὺ; εἶτε σωστὰ σοῦ εἰπῶ εἶτε ἐσφαλμένα δὲν θά ἐννοήσης τίποτε.

— Ὅπως σὰς ἀρέσει, ἀπεκρίθη ὁ Βαλεντίνος· ἄλλα σὰς δηλώνω ὅτι ἂν δὲν μου περιγράψετε λεπτομερῶς τὴν σφραγίδα δὲν θά σας τὴν δώσω.

Ὁ ἄγγλος ἠναγκάσθη νά ὑπακούσῃ, ἀφ' οὗ δ' ἔλαβε τὴν σφραγίδα ἤρχισε νά ἐρωτᾷ περιέργως τὸν βοσκόν, ὡς ἀνταμοιβὴν δὲ τῷ ἔδωκε χρήματα ν' ἀγοράσῃ βιβλία, ἀφ' οὗ τὰ βιβλία ἠγάπα περισσότερο ἀπὸ κάθε τι εἰς τὸν κόσμον.

Ὁ νεαρός οὗτος σοφός ὁ φορῶν ξυλοπέδιλα καὶ πενυχρὸν πάνινον ἐπενδύτην, ἐβυθίσθη καὶ πάλιν εἰς τὰς μελέτας του, ἐπειδὴ δὲ ἔμαθεν ἤδη πολλὰ, ἤρχισε νά βαρύνεται τὴν τακτικὴν θέσιν εἰς τὴν ὁποίαν εὐρίσκετο καὶ ἡ ὁποία δὲν ἐπέτρεπεν εἰς αὐτὸν νά χρησιμοποιήσῃ τὰς γνώσεις του, ὁπότε δευτέρα περιπέτεια εἶτι εὐτυχαστέρα τῆς πρώτης μετέβαλε τὴν τύχην του.

Πρῶταν τινα, ἐν ᾧ ἦτο ἐξηπλωμένος ἐπὶ τῶν χόρτων, ἔχων τριγύρω τοὺς ἀγαπητοὺς χάρτας του καὶ τινα βιβλία, ἐν ᾧ αἱ ἀγελάδες τὰς ὁποίας ἐφύλαττε ἔβωσκον παρέκει, εἰς ξένος διήλθεν, ἰδὼν δὲ αὐτὸν τὸν ἠρώτησε τί κάμνει.

— Καθὼς βλέπετε, κύριε, μελετῶ Γεωγραφίαν.

— Καὶ νοιώθεις τίποτε;

— Βέβαια· μόνον εἰς ὅ,τι νοιώθω μ' ἀρέσει ν' ἀσχολοῦμαι.

— Καὶ τώρα τί κάμνεις;

— Ζητῶ τὸν δρόμον ποῦ φέρε εἰς τὴν Κεδέκην διὰ νά ὑπάγω εἰς τὴν πόλιν αὐτὴν νά ἐξακολουθήσω εἰς τὸ Πανεπιστήμιόν της τὰς σπουδὰς μου, εἶπεν ἀφελῶς ὁ Βαλεντίνος, ὅστις εἶχεν ἀναγνώσῃ ὅτι τὸ πανεπιστήμιον τοῦτο ἦτο ὀνομαστόν.

— Ὑπάρχουν πανεπιστήμια κλησιέστερα, εἶπε μειδῶν ὁ ἄγνωστος, καὶ εἰμπορῶ νά σου ὑποδείξω ἐν ὅπου θά γίνῃς προθύμως δεκτός.

Ἐν ᾧ ἡ συνομιλία αὕτη διήρκει, ἀκόμη ἐνεφανίσθη πολυάριθμος συνοδία, ἣ τις ἐπλησίασε μὲ πολλὴν σεβασμὸν τὸν ἄγνωστον ὅστις συνωμίλει μὲ τὸν βοσκόν· ὁ ἄγνωστος οὗτος ἦτο ὁ δούξ Λεοπόλδος τῆς Λορραίνης, ὅστις ἐπρότεινεν εἰς τὸν νεαρὸν βοσκόν τὸ κλησιέστερον πανεπιστήμιον νά συμπληρώσῃ τὰς σπουδὰς του. Ἐννοεῖται ὅτι ὁ Βαλεντίνος ἐδέχθη.

Αἱ πρόδοι του ἦσαν καταπληκτικαί. Μετὰ τρία ἔτη ὁ δούξ τὸν ἔστειλε νά κάμῃ διάφορα ταξείδια, εἰς τὴν ἐπιστροφὴν του δὲ τὸν ὠνόμασε βιβλιοφύλακά του καὶ καθηγητὴν τῆς ἱστορίας ἐν Λουεβίλλῃ.

Ὁ Βαλεντίνος Δουβάλ ἀπέθανε τῷ 1772 ἐν Βιέννῃ, ὅπου ἦτο διευθυντὴς τῆς Βιβλιοθηκῆς καὶ τοῦ Νομισματικοῦ Μουσείου.

Ἡ μετροφοροσύνη καὶ ἡ ἀγαθότης ἣσαν αἱ κυριώτεραι ἀρεταὶ τοῦ ἀλλοπετωχοῦ βοσκῷ ὅστις ἀνῆλθεν εἰς μεγάλην περιουσίαν καὶ ἀπέκτησε πλοῦτον. Μεταβάς νά ἔβῃ τὸ χωρίον του ἠγόρασε τὸν οἰκίσκον ὅπου ἐγεννήθη, καὶ ἐπὶ τῆς θέσεως αὐτοῦ ἀνήγειρε σχολεῖον· ἐκεῖ ἠγόρασε καὶ ἱκανὰ στρέμματα γῆς, τὰ ὁποῖα ἐχάρισεν εἰς τὸ μοναστήριον, τὸ ὁποῖον πόσον φιλοφρόνως τὸν εἶχε φιλοξενήσῃ.

ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΣ ΝΕΟΦΑΝΤΟΣ

ΜΑΥΡΗ ΚΑΙ ΑΣΠΡΟΣ

(Συνέχεια, βλ. σελ. 190)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΖ'

Ὁ Ρόβισσεν ἦτο γνωστός διὰ τὴν ἐκπλαγχνίαν καὶ τὴν πρὸς τοὺς δυστυχῆς καὶ τοὺς ἐγκαταλειμμένους συμπάθειάν του. Τὴν τοιαύτην εὐσπλαγχνίαν ἐδείκνυεν ἰδίως τὴν πρώτην τοῦ ἔτους, ὡς ἔδωκε ὄχι εὐκαταφρόνητα ποσὰ εἰς τοὺς πτωχοὺς, ἦτο δὲ εὐτυχῆς βλέπων ἐπὶ τῇ μορφῇ των τὴν ἐκπληξίν τῆς εὐτυχίας. Τὸ ἔτος ἐκεῖνο, ἔνακα τοῦ δριμυτάτου χειμῶνος καὶ τῆς ἐπεληθούσης μεγαλειτέρας δυστυχίας, ἡ ἀρωγὴ πρὸς τοὺς πτωχοὺς ἦτο ἀναγκασιότερη.

Ἡ Φιλανθρωπικὴ Ἐταιρεία, τῆ ὁποίας Πρόεδρος ἦτο ὁ κ. Ρόβισσεν, διένειμεν ὅλα σχεδὸν τὰ κεφάλαια τῆς ἐκτὸς πολυμελεῖς οἰκογενείας, τὰς ἀσθενεῖς καὶ ἀκροστατούτους, ὧν αἱ πλείσται ἐκινδύνουν ν' ἀποθάνωσι τῆς πείνης ἐντὸς ἀθλίων δωμάτων ἐπὶ ἀχυρῶν κλινοστρωμῶν.

Ἐπρέπε λοιπὸν νά ἐξευρεθῇ πῶς πόρος. Διὰ τῶν ἐνεργειῶν δὲ τοῦ Ρόβισσεν ἐδόθη ἄδεια νά διοργανωθῇ λαχεῖον πρὸς ἐν φράγκον ὁ ἀριθμὸς.

Πεντακόσια χιλιάδες γραμμάτια ἐτίθησαν εἰς κυκλοφορίαν· ὁ Ρόβισσεν ἠγόρασε τρεῖς χιλιάδας, τοῦτέστιν ἰσάριθμον πρὸς τοὺς ἐργάτας του.

Ἄπαντες οὗτοι οἱ ἐργάται ὑπὸ τῆς ὀδηγίας τῶν ἀρχιεργατῶν συνηθροίσθησαν εἰς τὴν μεγαλειτέραν αἴθουσαν τῶν ἐργοστασίων, οἱ ἄνδρες εἰς τὴν μίαν πλευρᾶν, αἱ γυναῖκες εἰς τὴν ἄλληλῃ ἠπόρουσαν δὲ διατελεσάμενον αὐτοὺς ἐκτὸς ὁ ἐργοστασιάρχης των.

Ὅτε ἐνεφανίσθη ὁ κ. Ρόβισσεν μετὰ τῆς νεαρῆς θυγατρὸς του, οἱ ἄνδρες ἀπεκαλύφθησαν, αἱ δὲ γυναῖκες ἔκλειον πρὸς χαιρετισμὸν τὴν κεφαλὴν.

— Φίλοι μου, εἶπεν ὁ κ. Ρόβισσεν ἐν μέσῳ βαθείας σιγῆς, ἠθέλησα μετὰ τῶν τρομαρῶν χειμῶνα τὸν ὁκατον ἐπεράσαμε καὶ ὁ ὁποῖος δὲν ἐτελείωσεν ἀκόμη, νά σας δώσω ἐφέτος ξεχωριστὰ δῶρα. Διὰ τοῦτο παρεῖτος τοῦ μ. π. ο. ν. α. μ. ἂν ὁκατον ἐλάβετε, ἠγόρασα διὰ τὸν καθένα

ΕΠ' ΕΥΚΑΙΡΙΑΙ ΤΩΝ ΔΙΑΚΟΠΩΝ

Ἐώρα, εἰς τὰς διακοπὰς, εἰς τὰς ἡμέρας τῆς ἀναπαύσεως μετὰ τὴν κόπωσιν τῆς συντόνου μελέτης καὶ τὰς συγκινήσεις τῶν ἐξετάσεων, τί δροσερώτερον ἀναψυκτικὸν διὰ τοὺς μαθητὰς καὶ τὰς μαθητρίδας δύναται νά ὑπάρξῃ ἀπὸ τοὺς τόμους τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παιδῶν»;

Τίς γονεὺς δὲν θά προτιμῆσῃ τὴν «Διαπλάσιν» παντὸς ἄλλου ἀναγνώσματος διὰ τὰ προσφιλῆ τέκνα του, ἀφοῦ ὄχι μόνον τερπνότερον καὶ καταλληλότερον δὲν ὑπάρχει εἰς τὴν γλώσσάν μας, ἀλλ' οὐδὲ εὐθηνότερον;— Διότι ἐκ τῶν 24 τόμων τῆς Α' περιόδου (1879—1893) τοῦ περιοδικοῦ τοῦτου, ὅτινες πρότερον ἐτιμῶντο φρ. 2,50 ἕκαστος προδίδονται τώρα εἰς τὴν ἀπίστευτὴν εὐθηνὴν, ἦτοι πρὸς δραχμὴν 1 ἕκαστος διὰ τοὺς ἐν Ἀθήναις, δραχμὴν 1,10 διὰ τοὺς ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις, καὶ φρ. χρ. 1 διὰ τοὺς ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ—ἐλευθεροὶ ταχυδρομικῶν τελῶν—

οἱ ἐξῆς 17 τόμοι τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παιδῶν»:

4^{ος}, 5^{ος}, 6^{ος}, 7^{ος}, 8^{ος}, 9^{ος}, 11^{ος}, 15^{ος}, 16^{ος}, 17^{ος}, 18^{ος}, 19^{ος}, 20^{ος}, 21^{ος}, 22^{ος}, 23^{ος}, 24^{ος}, πωλοῦνται καὶ χωριστὰ ἕκαστος.

Οἱ ἐκ τῆς ἀνω σειράς ἐξαιρούμενοι 7 τόμοι εἶνε σχεδὸν ἐξηντλημένοι, πωλοῦνται δὲ τὰ ὀλίγον ἐκ μετὰ τῶν 192, ἐμπεριέχονται, ἐκτὸς τῆς ἄλλης ποικιλίας, ἐξόχως ἐπαγωγῆς, μορφωτικῆς καὶ διδακτικῆς ὕλης, καὶ τὰ ἐξῆς πηκώτατα καὶ τερπνὰ μυθιστορήματα:

Ὁ Ἀνακτόκαρδος, ἐν τῷ 7^ῳ τῶμ. — Οἱ τρεῖς μικροὶ Σωματοφύλακες, ἐν τῷ 7^ῳ καὶ 8^ῳ. — Ὁ Βράχος τῶν γλάρων, ἐν τῷ 9^ῳ. — Ὁ Μικρὸς ἦρος, ἐν τῷ 10^ῳ. — Ἡ Κόρη τοῦ Γεροβωμά, ἐν τῷ 11^ῳ. — Ὁ Ἰωάννης Καστίρας, ἐν τῷ 12^ῳ, 13^ῳ καὶ 14^ῳ. — Τὸ Κερδάνον, ἐν τῷ 13^ῳ καὶ 14^ῳ. — Αἱ Διατελεῖς διακοπαί, ἐν τῷ 15^ῳ καὶ 16^ῳ. — Ὁ Παιόαρχος, ἐν τῷ 17^ῳ καὶ 18^ῳ. — Ἡ Γυρτοπούλα, ἐν τῷ 19^ῳ καὶ 20^ῳ. — Ἡ Ἀδελφούλα μου, ἐν τῷ 20^ῳ. — Οἱ Καλοὶ ἄνθρωποι ἐν τῷ 21^ῳ. — Ὁ Μικρὸς λόρδος, ἐν τῷ 22^ῳ. — Ὁ Κληρονόμος τοῦ Ροβινσώνας, ἐν τῷ 23^ῳ καὶ 24^ῳ.

Παραγγελίαι μετὰ τοῦ ἀντιτίμου (δεκτοῦ καὶ εἰς γραμματῶσημα παντὸς Κράτους) ἀπευθίνονται, δι' ἐπιστολῆς συστημένης, κατ' εὐθείαν: Πρὸς τὸν κ. Ν. Π. Παπαδόπουλον, Ἐκδότην τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παιδῶν», ὁδὸς Αἰόλου 119, εἰς Ἀθήνας.

ἀπὸ σὰς ἐν γραμμάτιον τοῦ λαχείου τῆς Φιλανθρωπικῆς Ἐταιρείας, τοῦ ὁποίου ἡ ἀλήρωσις θά γίνῃ μετ' ὀλίγας ἡμέρας. Εἰς τὸ λαχεῖον τοῦτο ὁ πρῶτος ἀριθμὸς κερδίζει πενήντα χιλιάδας φράγκα, ὁ δεύτερος εἰκοσι, ὁ τρίτος δέκα χιλιάδας, τρεῖς ἀριθμοὶ κερδίζουν ἀπὸ χίλια φρ. καὶ πενήντα ἀπὸ πεντακόσια. Βέβαια δὲν θά κερδίσετε ὅλοι σας· ἀλλ' ἂν τὸ κομμάτι αὐτὸ τοῦ χαρτιοῦ δὲν θά δώσῃ εἰς ὄλους σας τὸν πλοῦτον, εἰμπορεῖ νά δώσῃ εἰς ὅλους τὴν ἐλπίδα. Ἡ θυγάτηρ μου ἠθέλησε νά ἐγγερίσῃ εἰς ἕκαστον καὶ εἰς ἑκάστην ἰδιοχείρως τὸ γραμμάτιον.

— Ζήτω ἡ κυρία Ἑλληνική! Ζητοκραυγαὶ ἐνθουσιώδεις ἀπήντησαν εἰς τὸν λόγον τοῦ κ. Ρόβισσεν. Ἐπειτα ἤρχισεν ἡ παρέλασις πρὸ τῆς θυγατρὸς τοῦ ἐργοστασιάρχου. Ἡ δεσποινὴς Ἑλληνική ἔχουσα πρὸ αὐτῆς μέγα κένιστρον πλήρες γραμματίων τοῦ λαχείου, ἐλάμβανε κατὰ τύχην ἐν καὶ το ἐξιδεν εἰς τὸν προσερχόμενον, ὅστις λαμβάνων αὐτὸ, δια τόνου ἐκπηγάλλοντος ἐκ τῆς καρδίας ἔλεγεν: «Ἐυχαριστῶ πολύ, καλὴ κυρία». Ὁ Ἐλευθέρης ἦλθε τελευταίος. — Σοῦ εὐχομαι καλὴν ἐπιτυχίαν, εἶπεν ἡ δεσποινὴς Ἑλληνική ἐγγερίζου-

σα εἰς αὐτὸν τὸ τελευταῖον γραμμάτιον. — Ἐρχεσθε νά φάγωμεν μαζί τὸ μεσημέρι; ἠρώτησεν ὁ κ. Ρόβισσεν τὸν Ἐλευθέρην μετὰ τὸ τέλος τῆς διανομῆς. — Ὡ! κύριε Ρόβισσεν, δὲν τολμῶ. — Μπᾶ! τόλμησε, τόλμησε, εἶπεν ὁ ἐργοστασιάρχης γελῶν. Ἐπειτα δὲ παρατηρῶν τὴν ἀμνηχανίαν τοῦ προστατευομένου του: — Ἄν σ' ἐμποδίζῃ τίποτε, δὲν σε ἀναγκάζω, τῷ εἶπε μετὰ γλυκύτητος. — Ὡ, εἶνε μεγάλη τιμὴ, καὶ θά εἶμαι πολὺ εὐτυχῆς νά ἐλθῶ· ἀλλὰ θά εἶμαι περισσότερο εὐτυχῆς ἂν μοῦ ἐπιτρέψετε νά φέρω. — Τὴν μικρὰν ἀδελφὴν σου; — Naί, ἐπιθύρσειν ὁ Ἐλευθέρης. — Καλὰ, φέρε καὶ τὴν Μυάνα. — Ὡ, εὐχαριστῶ, κύριε Ρόβισσεν· δὲν εἰξεύρετε πόσον σας εὐγνωμόνῳ.

Καὶ κατακόκκινος ἀπὸ χαρὰν ἀνέθη ἀσθμαίνων τὰς κλίμακας τῶν ἐξ πατωμάτων καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ ὅπου τὸν ἀνεμένεν ἡ Μυάνα, ἐλθούσα νά περάσῃ μαζί του τὴν εορτάσιμον ἡμέραν.

Τὴν μεσημέριαν ἤρχισεν ὁ κωδωνίσκος, ἡ δὲ δεσποινὴς Ἑλληνική, ἣτις ἠσθάνετο πολλὴν ἀνυπομονήσιν νά γνωρίσῃ τὴν μικρὰν μαύρην, ἀνεπέδησεν εὐθύμως.

Μετὰ δυὸ λεπτὰ εἰς ὑπηρετῆς ὠδήγησεν εἰς τὴν αἴθουσαν τὸν Ἐλευθέρην καὶ τὴν Μυάνα· αὕτη τρέμουσα ἐκ τῆς συστολῆς ἐδίσταζε νά εἰσελθῇ· ἀλλὰ κατὰ τὴν συνήθειάν της ἔλαβε μετ' ὀλίγον θάρρος καὶ ἀπέδειξεν ὅτι δὲν ἦτο τὸσον ἀγρία ὅσον τὴν ἐφαντάζοντο.

Ἐξεπλήττετο διὰ τὴν πολυτέλειαν τῶν ἐπίπλων, τῶν τακτικῶν, τῶν παραπετασμάτων. Ἐξεπλήσσετο καὶ ἐθαύμαζε. Ἡ ἐκπληξίς της, καὶ ὁ ἐνθουσιασμός της ἐξηκολούθησαν ἐν τῷ ἐστιάτοριῳ πρὸ τῶν κρυσταλλίνων ποτηρίων καὶ φιαλῶν, τῶν ἐστολισμένων με ἄνθη καὶ πτηνὰ κινάκων καὶ τῶν πολυτίμων μαχαιρίων καὶ περονίων.

Πόσον ὠρατὰ ἦσαν τὰ πράγματα ἐκεῖνα· πολὺ ὠραιότερα παρὰ ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ Φιλήτορος Λεβουκά, καὶ τοῦ Λαδουσέτη καὶ πρὸ πάντων τῆς κατοικίας τοῦ Γιάννακα, ὅπου ὡς μικρὸς κεννοδοχοκαθαριστῆς ἔτρωγε διὰ καλαίνου κοχλιαρίου ἐκ κοινῆς χύτρας σούπαν.

Κατευχαριστημένοι καὶ περιχαρεῖς ὁ Ἐλευθέρης καὶ ἡ Μυάνα ἀπῆλθον μετὰ τὸ γεῦμα, ἀφ' οὗ ἠχαιρίστησαν θερμῶς τὸν κύριον Ρόβισσεν καὶ τὴν Ἑλληνικήν, διὰ τὴν μεγάλην εὐχαρίστησιν τὴν ὁποίαν τοὺς ἐπροξένησαν.

[Ἐπειτα τὸ τέλος.]

ΑΡΙΣΤΟΜΕΝΗΣ ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΣ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αι λύσεις στέλλονται μέχρι 24 Ιουλίου ε. ε.

540 Συλλαβόγραφος.

Γράμμα ἐστὶ τὸ πρῶτόν μου ὡς καὶ τὸ δευτέρό μου κ' εἰς τὸ Διγαῖόν πέλαγος καίται τὰ σύνολόν μου.

Ἐπιτάλη ἐπὶ τοῦ Ἰαννοῦ Πολίτου.

541. Δεξίγραφο.

Τὸ πρῶτον εἶνα πρόθεσις, ἄρμος τὸ δευτέρον μου κ' εὐκόλως στήν οἰκίαν σου βροίκεσι τὸ σύνολόν μου.

542. Στοχοδόγραφος.

Ἐπτά ἔχω στή ράχι μου σφραγὰ σφραγὰ δεμένα ἀντωνυμίαν δὲ γνωστήν, πολὺ γνωστήν δὲ μ' εἶπα.

Μὴν τύχη ἄμας τῶν ἐπτά τὸ μέσον καταλαβῆς, διότι τότε συμφορὰ κ' ἀλλοίμων ἔσμενα: ἀντὶ τῶν ἑξή εκατῶν δὲ μένουσι γραμμένα.

545. Ἀναγραμματισμός.

Νῆσος εἶμαι τοῦ Αἰγαίου ἄν με ἀναγραμματίσῃς ἐν δοχείον δίχως ἄλλο ἔμπροσθέν σου θὰ ζητήσῃς.

544. Ἀζενγία.

Ἐνὼ δὲν εἶμαι θάλασσα τὰ περίε περιδρόχω, Τῆν Σκύλλαν καὶ τὴν Χάρυβδι ἐνθεν καὶ ἐνθενέχω.

Ἐπιτάλη ἐπὶ τοῦ Νίκα τοῦ Μαραθῶντος.

548. Δημιῶδες ἀζενγία.

Ἐχω δύο ὀφθαλμούς καὶ μακροὺς δακτύλους δύο κοτὰ κἄνω τὸ μακρὸ καὶ χωρίζω τὸ πανί.

546. Πυραμίς.

Οἱ μὲν σταυροὶ νάντι κατασταθῶσι διὰ γραμμάτων ὅστε νάναγιωσκεται τὸ ὄνομα ποταμοῦ τῆς Εὐρώπης· οἱ δὲ δέκα ἀστερίσκοι τῆς βάσεως μετὰ τοῦ ἐν τῷ μέσῳ αὐτῶν σταυροῦ νὰ ἀποτελέσωσι τὸ ὄνομα ἱστορικοῦ συγγραφέως, οἱ ἀνωτέρω ὀκτώ πάλιν τῆς Ἑλλάδος, οἱ ἀνωτέρω ἔξ ἑνα τῶν τριάντα τετραῶν, οἱ ἀνωτέρω τέσσαρες σοφῶν καὶ οἱ ἀνωτέρω δύο νῆσον τῆς Ἑλλάδος.

547. Κλιμακωτόν.

Νάντικατασταθῶσιν οἱ σταυροὶ διὰ γραμμάτων ὅστε νάναγιωσκεται εἰς μὲν τὸ ἄριστόν σκέλος τὸ ὄνομα ἀρχαίου στρατηγοῦ, εἰς δὲ τὸ δεξιὸν τὸ ὄνομα ποταμοῦ τῆς Γαλλίας, εἰς τὴν κτωτάτην βαθμίδα χρονιῶν διάστημα, εἰς τὴν δευτέραν θεά, εἰς τὴν τρίτην ἀντωνυμία καὶ εἰς τὴν τετάρτην ὄρος τῆς Ἑλλάδος.

548. Πρόβλημα.

Νὰ εὐρεθῇ ἀριθμὸς τοῦ ὅποιου πάντες οἱ διακεῖνται προστιθέμενοι νὰ δίδουν ἄθροισμα τὸν ἴδιον ἀριθμὸν.

549. Ἐρώτησις.

Ποῖαι νῆσοι τῆς Ἑλλάδος συνενοῦμεναί ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα κατοίκου τῆς πρώτης νῆσου;

550-551. Κεκρυμμένα ὄνόματα πόλεων.

- 1. Πᾶν μὴ καλὸν θειῶν ἔστι πρόθεον.
2. Ἀπόφυγε τὰ πᾶθη ἄν.

552-556. Μαγικὸν γράμμα.

Δι' ἀνταλλαγῆς ἐνὸς γράμματος ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων μεθ' ἐνὸς ἄλλου, πάντασε τοῦ αὐτοῦ, σχηματίσων ἄλλας τούσας λέξεις:

557. Ἀπλή ἀκροστοχίς.

Τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων, ὡς καὶ τὰ τελικὰ ἀλλ' ἀντιστρόφως ταῦτα ἀναγνωσκόμενα, ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα πόλεως τῆς Ἑλλάδος.

1. Ἀρχαία πόλις τῆς Ἀγύπτου. 2. Χρονικὸν διάστημα. 3. Μέγιστον δένδρον. 4. Ἀρχαία θεά. 5. Υἱὸς τοῦ Νῶε.

558. Ἑλληνοσύμφωνον.

η-εωι-ι-ο-εσι-ο-ι-εισι-α-α-α-α-ει-ου
Ἐπιτάλη ἐπὶ τοῦ Χίου τοῦ Παρισσοῦ.

559. Φωνηενδόλιον.

ν-πρς-τς-πρς-δ-ς-κτκρς-τς-λλς-θλς-πκτς-κλυ-νμ.

560. Γρίφος.

Μυσία δίηθ' ἔνω κύριος.
Ἐπιτάλη ἐπὶ τοῦ Ἀδριῶντος Σαραπίτου.

ΑΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 20 Δεκεμβρ. ε. ε.

425. Κάσος (Κ, σός). — 426. Κερασσοῦς (Κέρας, σός). — 427. Χίλων, Μίλων. — 428. Ραφαήλ.

429. Δ Κ Σ 430. Δ Ο Μ Ο Κ Ο Σ
Α Ι Ν Ο Α Ι Γ Α Ι Ο Ν
Ο Ι Ν Ο Σ Α Ρ Α Χ Θ Ο Σ
Ι Ω Ι Τ Ρ Α Η Ζ Α
Α Ψ Α Κ Ι Μ Ω Δ Ο Σ
Ι Σ Π Α Ν Ι Α
Δ Ε Σ Β Ι Ο Σ
Σ Ι Β Η Ρ Ι Α
Σ Ο Υ Η Δ Ι Α

431. Γ 432. Π Α Ρ Α Δ Ι Σ
Δ Ε Ν Γ Α Ι Ν Α
Δ Ε Ρ Α Σ Α Σ Π Α Δ Ε
Γ Ε Ρ Α Ν Ο Σ Ι Π Η Ο Σ
Ν Α Ν Ο Σ Α Ν Τ Ι Α Ο Π Η
Σ Ο Σ Β Ο Υ Β Α Λ Ο Σ
Σ Κ Α Σ Τ Ο Ρ
Κ Ο Ν Ι Κ Α Ο Σ
Μ Ο Σ Χ Ο Σ

433. "Όταν με μαύρην μελάνην γράψῃ τις τὰς λέξεις κόκκινα γράμματα — 434 — 435. 1, χήν, 2, θῶς. — 436 — 437. 1, Κύμη, κόμη, κόρη, κόρη, κόρος, Πόρος — 2, Θῆρα, θήρας, χήρας, χήρος, λήρος, λήνος, Θῆρος, Τῆρος. — 438 — 441. Ἡ ἀντικατάστασις γίνεται διὰ τῶν γραμμάτων λ, μ, ν, αἱ δὲ σχηματιζόμεναι λέξεις εἶνε: Μιλάνον, μάλλον, Ἀῆμος, μέλλον. 442. ΑΡΚΕΣΙΛΑΟΣ (1. ΑΡΙΑΝός, 2. ΚΕΡΑΣΟῦς, 3. ΣΙΜΩΝΙΔΗΣ, 4. ΔΑΜΑΧΟΣ, 5. ΟΣΟΑ). — 443. ΑΙΟΔΟΣ, ΟΜΗΡΟΣ (1. ΑΣΘΟΪς, 2. ΙΟΝΑΣΤΗ, 3. ΟΡΑΪος, 4. Αἰῆμος, 5. ΟΜΦΑΛός, 6. ΣΟΦΟΚΛΗΣ). — 444. Μηδὲνα φίλον ποιοῦ πρὶν ἂν ἐπεισθῇς πῶς κέρηται τοῖς πρότερον φίλοι. — 445. Μηδὲν ἄγαν.

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

[Βιβλία διὰ ἀποφυγῆς καὶ καθεῖν ἐκδοθέντα ἐπὶ τῆς διακονίας τῆς καλλιτέλειαι καὶ κυλοῦμενα εἰς τὸ Γραφεῖον αὐτῆς.]

Ὁ Ἀγροτικὸς Οἰκίδκος ὑπὸ Σοφίας Ἀἰμοῦ μεταφρασθεὶς ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ. Διήγημα διδακτικόν, μετὰ 25 εἰκότων, βραβυθὴν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας. Χρυσόδετον δρ. 3,75. Ἄδειον. δρ. 1,75

Ἡ Ἀνοῦζα ὑπὸ Ἀρ. Π. Κορυθίδου μεταφρασθεὶς ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ. Χαριστάτων καὶ ἠθεκάτων διήγημα μετὰ 26 εἰκότων. Χρυσόδετον δρ. 5. Ἄδειον. δρ. 3,50

Βαϊτὰν Ζερὰν ὑπὸ Σοφίας Ἀἰμοῦ μεταφρασθεὶς ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ. Περιήγησις τῆς τῶν Καυκάσου, ἤδη, Ἰθμία, περικείμενα. Ἄδειον. δρ. 1,50

Εἰς τὴν θάλασσαν! Ναυτικὸν Μυθιστορημα κατὰ τὸν Μῆνη-Ρήδ, περιπετειώδη, θελητικὸν, διδακτικόν. Μετάφρασις Ἀρ. Π. Κορυθίδου, μετὰ 25 εἰκότων. Χρυσόδετον δρ. 3,75. Ἄδειον. δρ. 1,75

Τὸ Θῆμα τοῦ Φθόνου ὑπὸ Π. Γ. Φέρμκου μεταφρασθεὶς ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ τοῦ Andr. Launie. Μυθιστορία ζωηροῦ ἐνδοσπέρροντος καὶ Ρωσσία διαδραματιζομένη, μετὰ 20 εἰκότων. Χρυσόδετον δρ. 5. Ἄδειον. δρ. 3,50

Οἱ Μαθηταὶ τοῦ Εὐδεδίου ὑπὸ Ἀρ. Π. Κορυθίδου μεταφρασθέντες. Ἐπαγωγὴται καὶ διδακτικὸν διήγημα. Ἄδειον δρ. 1,50

Ἡ Μαρωνία ὑπὸ Π. Γ. Φέρμκου μεταφρασθεὶς ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ τοῦ P.-J. Stahl. Διήγημα Ρωστικῆς ὑποθέσεως, συγμητικῆς καὶ διδακτικῆς. Βραβυθὴν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας. Χρυσόδετον δρ. 5. Ἄδειον. δρ. 3,50

Ἡ Μοῦσα τῶν Παίδων ὑπὸ Α. Καλαζοῦ. Τόμος περιέχων 150 ποιήματα ἐκ παιδία. Χρυσόδετος δρ. 3. Ἄδειον δρ. 1,50

Ἡ Νίνα ὑπὸ Π. Γ. Φέρμκου ἐλληνομαθία. Ἀμερικανικὸν μυθιστορημα τῆς Λουίζης Μ. Ἀλκώϊ, ἐν ᾧ μετὰ τρυφερότητας καὶ περιστοχῆς χάρτες ἐξιστορεῖται ὁ παιδικὸς βίος τῆς ἡρώδους καὶ τῶν ἐπτά ἐταδέρων της. Χρυσόδετον δρ. 5. Ἄδειον. δρ. 3,50

Παιδικὸν Διάλογον ὑπὸ Αἰμῆλου Ἐμμεῖνον (Ἀρ. Π. Κορυθίδου), πρὸς χριστιανῶν Δημοτικῶν Σχολείων, Παρθενιαγίαι καὶ Νηαγιαγίαι. Μικραὶ σκηναὶ πρὸ παραστάσιν ἐν σχολικαῖς ἢ οἰκογενεακαὶ ἑορταῖς. Σειρά διὰ δύο, ἥτοι:

Σειρὰ πρώτη, περιέχουσα 13 διαλόγους ἐπιτροπόμενους καὶ ἐν Τουρκίᾳ. Ἄδειον δρ. 1,20

Σειρὰ δευτέρα, περιέχουσα 10 κωμικοποικίους διαλόγους ἀπγορευμένους ἐν Τουρκίᾳ. Ἄδειον δρ. δρ. 1,20

Παιδικὸν πνεῦμα, συλλεγὸν ὑπὸ Ν. Π. Παπαδοπούλου. Τρία τομίδιζ, ἂν ἕκαστος περιεχεὶ ὑπὲρ τὰ 200 παιδικὰ πνεύματα ἔχοντα τὴν μαγικὴν δύναμιν νὰ διαγίωσκῃ τὴν φαιδρότητα καὶ εἰς τὴν μάλλον σπουδαιὴν συναστροφῆν. Χρυσόδετα καὶ τὰ τρία τομίδια ὁμοῦ δρ. 2,50. Ἄδειον ἕκαστος τομίδιον. λεκτὰ 50

Ὁ Πυρετιστῶλης ὑπὸ Π. Γ. Φέρμκου ἐλληνομαθία ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ μετὰ 24 εἰκότων. Ἐκλεκτικώτατον καὶ μωρρωτικὸν τὸ μαρκετῆρος καὶ τῆς καρδίας διήγημα, βραβυθὴν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας. Χρυσόδετον δρ. 5. Ἄδειον. δρ. 3,50

Τὸ ἀντίτιμον τῶν συνδρομῶν ἀποστέλλεται κατ' εὐθείαν πρὸς τὸν κ. Ν. Π. Παπαδοπούλου, ἐκδοτὴν τῆς Διαπλάσεως τῶν Παίδων, εἰς Ἀθήνας, διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, χωρονομικῶν παντὸς Κράτους, χρυσοῦ, τοκομεριδίου, συναλλαγματικῶν ἐνὸς συστημένης ἐπιστολῆς. Ποσὰ μικρότερα τῶν 5 φράγκων, ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ, εἶνε δεκτὰ καὶ εἰς γραμματόσημον. Οἱ ἀλλάσσοντες κατοικίαν συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται νὰ γνωστοποιῶσιν ἡμῖν ἐγκαιρὰ τὴν νέαν των διεύθυνσιν, συναποστέλλοντας τὴν καλαιὴν των διεύθυνσιν καὶ 25 λεπτῶν γραμματόσημον διὰ τὴν δαπάνην τῆς ἐκτυπώσεως τῆς νέας ταβίνας. Παράκουσιν παρὶ μὴ λήθεις φύλων γυναικῶν μετὰ παρθέσιν δεκατηθήμεροῦ τὸ κολλῆ ἐπὶ τῆς ἐπιδοσεως των εἰσὼ ἀναγράφεται.